

Vlinder

MARELLE BOERSMA

Kort verhaal

VLINDER --- MARELLE BOERSMA

Er glijdt een zachte windvlaag langs me heen met een geur die me vaag bekend voorkomt. Een kruidige prikkeling. Tabak? Ik kijk op en zie de man naast me staan. Een hand drukt op een te harde manier op mijn schouder. Ik zou hem van me af willen schudden, maar ik beheers me.

Wat doet hij hier? En waar is Maarten?

‘Je moet je handdoek niet op de grond gooien.’

‘Sorry,’ mompel ik en ik buig mijn hoofd om hem niet te hoeven aankijken. Ik kan niet tegen die blik waarmee hij meer zegt dan ik wil weten.

‘Ik moet zo weg.’ Hij draait zich van me weg en begint langs het raam heen en weer te lopen. Ik probeer niet te laten merken dat ik hem met mijn ogen volg, en bekijk hem door mijn wimpers. Zijn schouders iets gebogen, zijn sloffende tred waarbij hij zijn ene been licht achter zich aantrekt. Hij ziet eruit als een gewond dier dat niet weet welke kant hij op moet vluchten.

Mijn rimpelige handen liggen werkeloos in mijn schoot. Te lange nagels, met onder die van mijn linkermiddelvinger een rouwrandje. Was ik in de tuin aan het werk? Is de man ongemerkt mijn huis binnengedrongen? Ik weet het niet meer.

‘Iemand moet zorgen dat er eten in huis is.’ Zijn stem klinkt kwaad.

‘Er is...’ Ik stok, omdat ik niet precies weet wat er nog in de voorraadkast ligt.

‘Je handdoek, Anna.’

‘Ja, ik zal hem opruimen,’ zeg ik, terwijl ik mezelf dwing om rustig op te staan. Even wankel ik als ik mijn weerbarstige knieën strek. Dan laat ik de leuning los en loop beheerst in de richting die hij aanwijst. Het is beter om hem niet kwaad te maken.

In de toiletruimte hangt de geur van lavendel waar Maarten zo van houdt. Een vergeelde foto kijkt me aan en toont een echtpaar op het strand. De vrouw draagt een vlinderbril en een hoedje met kleine rode hartjes. Een glimlach plooit mijn lippen. Het waren de gelukkigste momenten van mijn jeugd als we met de fiets op de veerpont gingen om een weekend naar Vlieland te gaan. Mijn vader had een karretje gemaakt van het onderstel van de kinderwagen, zodat we de kampeerspullen konden vervoeren. Mijn moeder had slechts een enkele tas op

haar bagagedrager en fietste naast mijn broertje, die ze met een hand in zijn nek voortduwde. Mij heeft ze nooit zo geduwd. Ik was groot en moest alleen de wind te lijf.

‘De badkamer, Anna. Eén deur verder.’

Zijn stem duwt me verder de gang in. In de badkamer ligt mijn handdoek op de grond. Ik raap hem op en hang hem over de stang. Dan aarzel ik. Wat nu? Terug naar de woonkamer? Terug naar die man die zich in mijn leven dringt en zich gedraagt alsof hij er hoort?

Het is winter en de gure wind komt door de kier van de voordeur binnen als een ongenode gast. Ineens word ik angstig. Als ik niet gehoorzaam, doet hij me wat aan. Ik weet het zeker. Hij wil mijn geld, of... Nee, verder durf ik niet te denken. Een oude vrouw zal hij toch niet...? Misschien wil hij alleen maar mijn spaarcentjes en gaat hij daarna weg.

Snel kijk ik om me heen. De gang is verlaten. Ik hoor de man rommelen, ergens in de keuken. Dit is mijn kans. Ik moet weg. Vluchten.

Ik gris mijn jas van de kapstok en trek mijn muts diep over mijn hoofd. Maar als ik mijn hand op de deurknop leg, staat de man ineens naast me.

‘Wat ga je doen?’ Zijn lage stem klinkt geïrriteerd. ‘Niet naar buiten, het is te koud.’

‘Ik wil wandelen,’ zeg ik gedecideerd, terwijl ik mijn muts nog dieper over mijn ogen trek zodat ik hem niet hoef te zien.

‘Je blijft hier.’

Ik schrik van de harde toon waarin een waarschuwing verborgen ligt. Hij grijpt mijn arm en voor ik er erg in heb wordt mijn muts van mijn hoofd getrokken en is hij al bezig om mijn dikke tweedjas los te knopen.

‘Laat me los. Je mag me niet...’

De rest van mijn protest wordt gesmoord in zijn hand.

‘Stil.’

De geur van uien dringt in mijn neus en ik houd mijn adem in om zijn geur niet op te hoeven snuiven. Waarom uien? Waar komt hij vandaan? Ik probeer me los te worstelen van de dwingende arm die ineens om mijn nek ligt.

‘Maak het me niet moeilijker dan ik het al heb, Anna.’

*

Ik kon er niets aan doen. De doordringende lucht prikkelde mijn slijmvliezen waardoor een branderig gevoel in mijn ogen drong. Ik knipperde wild, maar het hielp niet. Tranen drupten uit mijn ogen. Hij weet toch dat ik niet tegen uien kan?

‘Doorwerken, Anna.’ Mijn vader legde een nieuwe lading modderige bollen naast me neer. Aan zijn hand kleefde aarde. Ik kan me niet herinneren dat hij ooit echt schone handen heeft gehad. De groeven bleven zwart, hoe hard hij er ’s avonds voor het slapen ook op boende.

Ik legde de uien in het water en spoelde de modder eraf. De buitenste laag was glibberig en ik moest mijn best doen om ze niet uit mijn vingers te laten glippen, waardoor ik weer opnieuw zou moeten beginnen. Het water was bruin en af en toe bekeek ik mijn handen. Ik moest oppassen dat ze niet op die van mijn vader gingen lijken. Maarten zou dat vast niet mooi vinden. Hij hoefde nooit op het land te werken, omdat zijn vader leraar was. Zijn handen waren de mooiste die ik ooit gezien had. Van die lange slanke vingers met nagels die een wit randje hadden en die zelfs een beetje spits toeliepen.

‘Zijn we bijna klaar?’ Ik pulkte wat aarde onder mijn nagels vandaan.

‘De aardappels moeten ook nog.’

‘Kan Ties daar niet mee helpen?’

‘Tien is nog te klein.’

‘Hij is al zes. Toen ik zo oud was...’

‘Stil! Ties is niet zo sterk als jij.’

‘Maar papa, hij kan best meehelpen.’

Ik schrok van de spade die vlak naast me in de grond gestoken werd. Ik hoefde niet omhoog te kijken om te weten dat mijn vaders ogen fonkelden van woede. En dus dook ik weg, met mijn hoofd tussen mijn schouders, en duwde weer twee uien onder water.

Natuurlijk wist ik wel dat Ties anders was. Maar het was toch niet eerlijk dat ik daarom altijd moest helpen, terwijl mijn broertje lekker warm thuis zat. Hij kreeg altijd iets extra’s bij het eten en hij had een zachte deken op zijn bed, terwijl ik moest helpen op het land, zelfs als de zon ongenadig hard scheen waardoor mijn huid rood verbrandde. Ook als de regen met bakken uit de hemel viel, ging het werk op het land door.

Ik keek mijn vader na die met twee grote kisten naar de kar liep, zijn schouders gebogen alsof daar de zwaarste last op lag.

‘Ties is nog te klein,’ herhaalde ik de woorden van mijn vader. Ik was kwaad. En ik werd nog kwaaiër toen ik terugdacht aan mijn verjaardag een paar dagen geleden. Een paar wollen handschoenen had ik gekregen. In de zomer nota bene. Ik had mijn moeder aangestaard, terwijl ik me had ingehouden om niet met mijn voeten te gaan stampen van woede. Was ze het dan echt vergeten? Ik had haar een week geleden de haarspeldjes bij drogisterij Van Daalen aangewezen, toen we daar zeep kochten. Er zaten twee kleine zilveren vlinders op, die me deden denken aan het voorjaar. Wat moest ik met handschoenen?

‘Die uien zijn nu wel schoon. Leg ze maar in de schaal, dan kunnen ze drogen.’ Mijn vader bukte en tilde de bak met water op en kiepte hem leeg. ‘Kom, de aardappels wachten.’

Ik bekeek mijn handen en dacht aan de fragiele vleugels van de vlinders.

*

‘Ik moet even weg. Het is belangrijk.’ Er glinstert iets in zijn ogen en ik vraag me af wat hij denkt. ‘Moet ik iets voor je meebrengen?’

Ik schud mijn hoofd en staar naar mijn ineengestremde vingers. Hij komt dus terug.

‘Iets lekkers?’ probeert hij nog.

‘Ja, dat is goed.’ Mijn stem is schor en ik schraap mijn keel voordat ik herhaal: ‘Ja, iets lekkers. Dat is fijn.’

Ik hoop dat hij weggaat, zodat ik weer alleen ben. Ik moet vluchten. Of om hulp roepen.

Hij dreunt door de kamer, zet de eettafelstoelen recht en strijkt met zijn hand over het zware kleed dat op de tafel ligt. Dan pakt hij de stapel post en staat er even aarzelend mee in zijn handen voordat hij hem weer teruglegt.

‘Ga nu maar,’ zeg ik, zonder te weten waarom. Zijn onrust is voelbaar en maakt me van streek. Ik duw mijn rug in de zitting van de leunstoel alsof ik daar steun kan vinden, maar het helpt niet. Het lijkt alsof ik eigenlijk al weet wat er nu gaat gebeuren. De man trekt een kastdeur open en ik hoor gerinkel.

‘Nee. Nee, niet weer!’ Ik wil opstaan, maar hij is sneller. Hij duwt me terug in de stoel en legt de ketting om mijn nek.

‘Hou je rustig. Ik wil je geen pijn doen.’

‘Bind me niet vast.’ Ik sla met mijn handen om me heen, maar hij is sneller. De ketting schuurt langs mijn hals en even lijkt het alsof ik geen adem krijg. Ik grijp de ketting en trek. ‘Maak me los, hij zit te strak. Ik krijg geen lucht.’ Ik doe net alsof ik stik en kijk hem kwaad aan.

‘Als je rustig blijft zitten, gebeurt er niets.’ Hij controleert het slot, terwijl ik mijn vingers tussen het harde staal en mijn hals wring.

‘Laat me met rust.’ Voor ik er erg in heb trap ik hard van me af.

‘Shit, dat doet zeer. Waarom doe je dat?’ Hij grijpt naar zijn knie.

Als ik probeer overeind te komen, duwt hij me terug. Ik zit vast aan de leuning van de stoel. Opgesloten in mijn eigen huis, als een hond aan de ketting.

‘Net goed,’ mompel ik, als ik hem pijnlijk zie trekken met zijn been.

‘Het is voor je eigen bestwil. Begrijp dat dan. Het is de enige manier.’ Hij kijkt me bijna wanhopig aan.

Het is een vreemde omkering van emoties. Ik ben degene die vertwijfeld zou moeten zijn, niet hij. Wat wil hij van me? Hoe kan ik van hem afkomen? Ik moet zorgen dat ik kan vluchten, of iemand waarschuwen.

Terwijl hij de gordijnen van hem raam dichttrekt, duiken er gedachtes op die net zo snel weer verdwijnen, alsof ze geen plek vinden om te landen. Als golfjes in een roerige zee.

De man kijkt nog even naar me voordat hij de gang inloopt met slepende tred. Nog wat laatste geluiden en dan de deur die dichtslaat. Alleen de stilte blijft om me gezelschap te houden.

*

Tot mijn grote verbazing kon Maarten het fantastisch met Ties vinden. Hij werd direct ons gezin binnengehaald en ik genoot ervan dat Maarten zo ’n betrokken mens was. Als hij naast me liep, zwol ik op van trots omdat hij mijn vriendje was.

Ik protesteerde dus ook niet toen Maarten voorstelde dat Ties wel mee kon toen we samen een dag gingen fietsen. En door de ogen van Maarten leerde ik mijn broertje op een andere manier kennen. Hij bleek veel van de natuur te weten en noemde elke vogel die we zagen kwam bij naam.

‘Deze hoor je altijd als eerste fluiten, voordat de zon krachtig genoeg is om ons wakker te maken.’ Ties wees naar een merel.

Maarten vond het prachtig en stelde vragen die ook bij mij op de lippen lagen, maar die ik niet durfde te stellen. Andere vragen sloot ik op in een verborgen laatje in mijn hoofd, zodat niemand ze ooit zou kunnen vinden. Ik schaamde me zelfs dat ik ooit aan mijn vader had gevraagd waarom ik een broertje had gekregen, omdat ik zoveel liever een zusje wilde. En dat ik had gevraagd waarom Ties eigenlijk het lievelingetje was van mijn moeder. Hij was vijf jaar jonger, maar hij kreeg nu al meer voor elkaar dan ik in mijn lange achttienjarige leven. Het enige dat ik van mijn moeder kreeg was een snauw, omdat ze me lastig vond. Ze was trots op Ties, omdat hij meer moeite moest doen om te bereiken wat ik volgens haar in mijn schoot geworpen kreeg. Maar mijn vader schudde zijn hoofd, zoals altijd wanneer hij ergens ontevreden over was, maar waar hij niets aan kon doen. En dat was hij vaak.

Lieve Maarten, weet je nog hoe ik straalde toen Ties de vlinder op zijn hand vlak voor mijn gezicht hield, zodat ik hem goed kon bekijken? Daarna dwarrelde het kleurige dier weg om ons iets verderop vanaf een distel te bekijken.

*

Ik test de reikwijdte van de ketting en kom er tot mijn verbazing achter dat ik tot vlak bij het raam kan komen. Was dat de vorige keer ook al zo? Ik krijg het net voor elkaar om het gordijn opzij te schuiven en staar naar buiten. Het is er stil en leeg.

Met de ketting in mijn hand schuifel ik behoedzaam in de richting van de keuken. De resten van het ontbijt staan op het aanrecht. Automatisch begin ik aan de afwas. Het sop is lekker warm en ik laat de glibberige zeepbellen tussen mijn rimpelige vingers doorglijden. Terwijl mijn handen hun werk doen, schuiven mijn gedachten naar Maarten. Het verliefde gevoel dat ik mijn hele leven vastgehouden heb komt zonder waarschuwing binnen. Mijn Maarten. We hebben samen zoveel meegemaakt. Het moment dat hij de woonkamer binnenkwam met rood doorlopen ogen, staat me nog zo helder voor ogen. Hij kwam veel later thuis dan anders en ik had al uren door de kamer lopen ijsberen. Voordat ik kwaad kon worden, lagen zijn sterke armen om me heen. De alcohollicht vond ik niet belangrijk, hij was er weer.

‘Het is afgelopen,’ zei hij met een tong die hem vreselijk in de weg leek te zitten.

‘Wat, lieverd?’

‘Ik mag gaan.’

Ik durfde niet te bewegen en wachtte af tot hij verder zou gaan. Maar er kwamen geen woorden meer. Zijn borst schokte. Mijn grote lieve man huilde. Het was voor het eerst dat ik dat meemaakte en ik hield hem alleen maar stevig vast tot hij de woorden eindelijk kon uitspreken: ‘Ik ben ontslagen.’

De pijn die sindsdien op zijn gezicht te lezen was, kon ik niet weggussen. Het werd een sport om de reclamekrantjes uit te pluizen en de echt nodige spullen voor de laagste prijs aan te schaffen, zonder dat hij dat in de gaten had. Maar Maarten werd steeds stiller en zijn ogen verloren de ondeugende glans waar ik altijd zo gek op was geweest. De man die al zo lang in mijn leven was, verdween stilletjes.

Een glas glibbert weg tussen mijn vingers. Wanneer ik de scherven probeer te pakken, schiet een scherpe punt in mijn wijsvinger. Het water kleurt in een mum van tijd rood. De pijn die ik voel is ondergeschikt aan het gevoel dat mijn binnenste in zijn greep houdt.

Met een keukendoek om mijn hand gewikkeld ga ik op zoek naar een pleister. Als ik naar het eikenhouten ladekastje loop, sleept de ketting achter me aan over de vloer. Daarna worden mijn ogen naar het fotolijstje getrokken.

‘Daar zijn jullie,’ fluister ik tegen het vijftal op de foto. Pap met zijn zwarte handen in zijn zij en mam die half achter zijn grote lijf verborgen is. Daarnaast staan Ties, Maarten en ik. Mijn haar glanst in de zon, net als het kale hoofd van Maarten. Ties kijkt opzij waardoor zijn stoppelbaard een rode gloed vertoont in het late zonlicht. Zijn blik vormt een onzichtbaar lijntje tussen ons, de vijf mensen die al die jaren met elkaar verbonden waren.

Ik zucht terwijl ik met mijn goede hand over de rand van de fotolijst streek dat kleine zilveren roosjes in de hoeken heeft. Er blijft een beetje stof achter op mijn vochtige vinger. Pap en mam zijn al jaren dood; vlak na elkaar zijn ze zomaar weggeleden alsof ze ons niet wilden storen nu we elkaar gevonden hadden. Zelfs in het dorp stonden Ties, Maarten en ik bekend als ‘die drie’. Ties zonder partner en Maarten en ik zonder kinderen, een verzwegen verdriet dat ons dichter bij elkaar had gebracht.

Waar is Maarten gebleven? Is hij misschien boven? Of is hij samen met Ties een weekend weg, zoals ze zo vaak doen. Er duikt een vaag beeld op van een wit gezicht met gesloten ogen, maar ik kan niet plaatsen van wie.

‘Maarten?’ Een zacht gefluister, meer is het niet. Dan harder: ‘Maarten, waar ben je?’ Ik ben kwaad op mezelf dat ik de tijd heb laten verglijden zonder naar hem op zoek te gaan. Zonder een poging te doen om zelf te vluchten.

Ik loop naar het raam. De ketting om mijn hals is te zwaar en doet zeer. De achtertuin doet verstild aan en de struiken lijken in elkaar gekrompen van de kou. Daarachter is het uitgestrekte landschap te zien. Er ligt een witte waas over het gras alsof er van boven met poedersuiker gestrooid is. Als een kerstkaart, maar dan zonder de versierselen. De eenzaamheid die dit soort dagen nu eenmaal brengt, is buiten overweldigend aanwezig.

De gebogen gestalte van mijn buurvrouw verschijnt achter het rododendronbosje en laat me uit mijn deprimerende gemijmer ontwaken.

‘Hilda, hier! Ik ben hier.’ Ik steek mijn arm omhoog en zwaai met de keukendoek. Ik probeer op het raam te tikken, maar ik kan er net niet bij. Mijn adem gaat nu zo stoterig dat ik mijn pogingen staak, waarna de ketting weer slapper gaat hangen. Ze moet me zien! Hoe kan ik haar aandacht trekken? Al die jaren woont ze al naast me, zij moet me helpen.

Met de ketting in mijn armen loop ik zo snel als ik kan terug naar de kast en pak de fotolijst. Een korte blik op het dierbare beeld. Dan terug naar het raam. Met een enorme

zwaai gooi ik hem tegen het raam. De lijst stuitert terug en klapt op de grond waar het glas in stukken uiteenspringt op de koude plavuizen.

Het gezicht draait mijn kant op. Ik zwaai als een bezetene. Maar het enige wat Hilda doet is terugzwaaien, waarna ze haar weg vervolgt.

‘Nee, niet weggaan!’ Ik screen de kamer en grijp een kandelaar die op de schoorsteenmantel staat. De tweede klap tegen het raam is harder.

Hilda zet de boodschappentas naast zich neer en richt zich op. Met haar armen in haar zij kijkt ze mijn kant op. Ik til de ketting op en gil uit alle macht om hulp. Ik zie haar blik veranderen. Eerst vriendelijk, met die vage glimlach die ik zo goed van haar ken en waarbij ik me altijd afgevraagd heb hoe écht die is. Maar daarna zie ik haar ogen groot worden. Een hand schuift langzaam boven haar ogen en ze tuurt nu ingespannen in mijn richting.

‘Ik word vastgehouden,’ zeg ik zacht met overdreven mondbewegingen. Daarna vorm ik met mijn wijsvinger een paar keer achter elkaar het woord ‘help’ in de lucht en laat weer de ketting zien.

Een portier slaat dicht.

Ik schrik en draai me om naar de gang waardoor hij straks weer binnen zal komen. Ik hef in een laatste gebaar naar Hilda mijn hand op en leg hem om mijn keel, dan loop ik terug naar mijn stoel en ga zitten. Mijn hart bonkt.

De sleutel in het slot. Onregelmatige voetstappen naderen door de gang en ik zie de deur van de woonkamer langzaam opengaan.

‘Ik ben er weer. Is alles goed gegaan hier? Geen problemen?’ Zonder op antwoord te wachten loopt hij door naar de keuken waar hij een tas neerzet.

‘Waar is Maarten?’ Mijn stem vliegt hard door de kamer.

De man kijkt me aan en er schuift een verdrietige trek over zijn gezicht.

‘Waar is hij? Wat heb je met hem gedaan? Hij zal nooit uit zichzelf bij me weggaan. Hij houdt van me!’ Ik ben steeds harder gaan praten.

‘Je weet het niet meer.’ De zin komt met kleine stootjes naar buiten.

‘Jij weet het kennelijk wel. Waar is hij?’ Ik denk aan Hilda en kijk naar de klok.

‘Hij is dood, Anna.’

De woorden duwen alle lucht uit mijn longen waardoor ik ademloos achterblijf.

Dan dringt het tot me door: ik ben te laat. Hij heeft Maarten omgebracht.

De man draait zich van me af en langzaam begint hij de spullen uit te laden. Alles registreer ik, terwijl mijn ogen elk bekend onderdeel van mijn kamer aanraken.

Maarten is dood.

Mijn ogen blijven rusten op de fotolijst die in een scherventapijt op de grond ligt. Dat kan niet. Niet Maarten. Niet mijn Maarten.

‘Zeg op, wat heb je met hem gedaan? Heb je hem mishandeld? Pijn gedaan? Heb je hem net zo vastgebonden als mij?’ Mijn stem schiet hysterisch omhoog.

‘Nee, niet weer,’ zucht de man en hij komt op me aflopen.

Nu ben ik aan de beurt. Ik rammel wild met mijn boeien die dikke krassen in de leuning maken.

‘Maak me los.’

‘Wees nou eens rustig.’

‘Waarom bind je me vast met een ketting? Ik ben geen beest.’

‘Ik kan niet anders. Je bent al een paar keer weggelopen.’

‘Gevlucht, bedoel je. Vind je het gek? Arme Maarten. Waarom moest hij dood?’

‘Doe rustig!’ Hij grijpt mijn beide bovenarmen beet en bijt me dan toe: ‘Ik begin er schoon genoeg van te krijgen. Je scheldt me de huid vol, terwijl ik...’ Dan schudt hij zijn hoofd en laat me los. ‘Sorry, dat had ik niet mogen zeggen. Misschien moet ik je gewoon laten lopen. Is dat het beste? Maar hoe moet het dan als je verdwaalt? Wie zorgt er dan voor je?’

*

De warmte verdween en er liep een rilling over mijn lichaam. Boven me hingen zware wolken. Was dit mijn leven? Wat zei hij ook weer? Ik kon me zijn woorden niet meer herinneren. Het was net als met de vuurvliegjes die we probeerden te vangen tijdens onze kampeervakanties. De groene gloed verdween zodra we te dichtbij kwamen. Geen licht meer. Geen aanwezigheid.

Ik bleef mijn voeten neerzetten en volgde het pad. Geen doel, maar toch een reis. Vakantie was het niet, dat wist ik wel. Ik was niet gek, er waren gewoon te veel dingen die om aandacht vroegen.

De huizen keken me na terwijl ik verder liep. Er stonden struiken langs het pad en de geur van paddenstoelen bereikte mijn neus voordat ik de grijze statige zwammen zag. Het was vochtig en de overhangende takken duwden de kille damp dicht rond mijn lichaam. Aan het eind zag ik een grasveld, waarvan de gele kleur oplichtte tussen de donkere bladeren. Ik deed mijn best de takken niet aan te raken maar kreeg toch een plens koude druppels over me heen. Ze drongen door de dunne stof van mijn blouse. Zelfs door mijn huid. Alsof ze mijn botten wilden verkillen.

Ineens stond ik aan de rand van het veld. Er was weer licht en ik ademde diep door. Een bankje stond uitnodigend klaar alsof het op me gewacht had en ik vleide me achterover. Met mijn ogen dicht probeerde ik alles los te laten, maar op de een of andere manier was er niets meer. Waarom ik hier was en wat ik hier deed waren vragen zonder antwoorden. Was dat erg?

Ik opende mijn ogen en keek om me heen. Op zoek naar herkenning. De omgeving kwam me helemaal niet meer bekend voor. Ineens kwamen de woorden terug: ‘Geen gekke dingen doen, hè?’ Vond hij dit gek? Was ik gek, omdat ik vaak niet meer wist wat hij wel scheen te weten? Ik wist nog heel veel. Waarom zei hij dan tegen me dat ik vergeetachtig was geworden? Ik begreep het niet, tenzij hij maar wat zei omdat hij me gek wilde maken. Net als vroeger toen hij ook altijd alles beter wist.

Een harde klap. De grond trilde onder me.

Ik schrok me kapot. Boven me waren de wolken samengepakt tot een zwarte massa, waar lichtflitsen doorheen sneden. Ik moest naar huis, naar Maarten. Een wit gezicht met gesloten ogen en toch keek hij me verontschuldigend aan. Was het Maarten? Sliep hij?

Ik voelde zacht getik op mijn huid. Harde druppels landden op mijn arm. Ze prikten als ijsnaalden op mijn zachte vel. Ik stond op en keek om me heen. Waar kwam ik vandaan? Van ergens tussen struiken, dat wist ik nog wel. En dus zocht ik naar een ingang in het donker. Maar toen ik die niet zag, liet ik me langzaam weer terugzakken op het bankje. In de verte klonken sirenes.

*

Ik weet niet waar ik moet kijken, overal is de bestraffende blik van de man. Hij is kwaad, maar ik heb geen idee wat ik misdaan heb. Als ik ga verzitten kraakt het hout van de stoel alsof die het er ook niet mee eens is dat ik hier ben.

‘Je bent al vaker weggelopen. Begrijp je dan niet hoe ongerust ik word als jij alleen weggaat?’ De man staat nu voor me en leunt met zijn grote handen op de leuning. Weer die bekende lucht van pijtabak. Toch durf ik niet in die vurige ogen te kijken. ‘Als ik je alleen thuislaat, ga je dwalen. Het is dat Hilda je laatst zag lopen en me waarschuwde. Het vriest buiten, dus het is gevaarlijk om er in je eentje op uit te trekken. Als ik je een uur later had gevonden, dan...’ Zijn stem breekt. Hij duwt zich omhoog. De opgetrokken schouders trekken mijn aandacht. En heel even zie ik een hoofd dat zachtjes heen en weer schudt. Alsof hij ergens ontevreden over is waar hij niets aan kan veranderen.

Terwijl ik probeer te bedenken wie hij is, zie ik tranen opwellen in zijn donkere ogen.

‘Je weet het niet, hè?’ Zijn ogen drukken een machteloosheid uit die me bekend voorkomt. ‘Ik heb iets voor je meegenomen. Je favoriete chocola. Ik wil je graag verwennen.’ Hij drentelt door de kamer en diept een mooi ingepakt cadeautje uit de tas op.

‘Hier, voor jou.’ Hij knielt naast me.

Het pakje ligt in mijn kromme vingers en ik begin direct aan het glanzende papier te trekken.

‘Wat mooi, een vlinder van chocolade.’

‘Je verzamelt vindere. En ik hoopte...’ Hij kijkt snel weg.

Met enige verbazing zie ik zijn ademsappel naar boven schieten en weer langzaam naar beneden zakken. Ik strek mijn hand uit om de beweging onder mijn vingers te voelen. Zijn huid is ruw en er prikken kleine stoppels onder mijn vingertoppen. Ik merk dat er een glimlach over mijn mond trekt.

‘Ties,’ mompel ik.

‘Je bent er weer,’ zegt hij, waarbij zijn stem vreemd omhoogschiet. Hij streelt over mijn wang en begint de ketting los te maken.

‘Natuurlijk ben ik er. Ik ga toch nooit weg?’

‘Soms lukt het me om je weer even terug te brengen.’

‘Het is van die lekkere donkere chocola met amandelen.’

‘Van bakker Borst.’

‘Waar we soms uren voor de deur stonden te wachten.’ Ik moet lachen bij de herinnering.

‘Vooral als we wisten dat hij nieuwe bonbons maakte,’ vult Ties direct aan. Zijn gezicht is zachter geworden, waarbij zelfs zijn beginnende baard meer op dons lijkt.

Ergens in de verte klinken sirenes en we kijken tegelijk op.

‘Ze komen deze kant op.’

‘Hilda heeft ze vast gewaarschuwd,’ zeg ik dan.

Hij loopt naar het raam en raapt de fotolijst op. ‘Wat is hier gebeurd? Lieve zus, wat heb je gedaan?’

‘Waar is Maarten gebleven?’

‘Maarten is er niet meer. Hij heeft zelfmoord gepleegd, omdat hij het leven niet meer aankon. Dat kun je toch niet vergeten zijn?’

‘Natuurlijk niet,’ zeg ik. Ik vergeet niet zo snel iets.

‘Het zien van jouw verdriet heeft me zo veel pijn gedaan. We waren altijd samen, en ineens bleven alleen wij tweeën over. Je kon het niet plaatsen en raakte de weg een beetje

kwijt in je leven. Het was niet meer dan normaal dat ik zo veel mogelijk bij je kwam. Totdat bleek dat je niet alleen de weg kwijt was, maar dat je ook te vaak niet meer wist wat goed voor je was. Het was alsof je je niets meer wilde herinneren. Het deed me zo veel pijn om te zien dat je zelfs niet meer wist dat...'

'Maarten dood was,' vul ik automatisch aan, alsof ik de woorden al ontelbare keren had uitgesproken. 'Want dan deed het ook geen pijn.'

'Juist, daarom. Wij zijn als enigen over. Het is vanzelfsprekend dat ik bij je ben ingetrokken, zodat ik je kan verzorgen. Maar nu durf ik je niet meer alleen thuis te laten, omdat je soms zomaar wegloopt.'

'Vlucht, bedoel je. Vind je het gek? Je bindt me vast.'

De sirenes stoppen en ik kijk naar de man die nu nerveus naar het raam loopt. Zijn stem trilt als hij vraagt: 'Wat komen ze hier doen?'

Ik wend mijn gezicht af en wacht tot het zover is. Het is een prachtig gezicht als de agenten de kamer binnenkomen om me te redden. De man jammert, maar de agenten vertonen geen medelijden. Binnen een paar minuten heeft hij handboeien om. De rollen zijn omgekeerd.

'Gaat u mee?' De agent praat op een beleefde toon tegen deze gewelddadige man.

'Wie zorgt er dan voor Anna? Ze kan niet alleen...'

'Nu meekomen.'

'U mag haar niet alleen laten.'

De man verzet zich nu hij in de boeien zit. Het is goed dat hij voelt hoe rot dat is.

'Wacht even,' zegt de man. 'Het spijt me, Anna. Ik had het nooit mogen doen.'

'Eindelijk vrij,' verzucht ik, terwijl ik met mijn vingers over mijn hals strijk. De dikke ketting ligt voor mijn voeten op de grond.

'Ik kon toch niet anders? Ik wilde jou niet ook nog kwijt. Het was de enige manier waarop ik ervoor kon zorgen dat je veilig was.' Het klinkt alsof hij het meent. Het is bizar welke vreemde gedachtenkronkels mensen kunnen hebben.

'We gaan,' zegt de agent en duwt hem naar de deur.

De man kijkt me een laatste keer aan. 'Ik ben zo terug. Geen gekke dingen doen, hè?' Een scheve glimlach verschijnt op zijn gezicht.

'Natuurlijk niet, je kent me toch?' Ik lach, maar weet eigenlijk niet waarom.

* * *

Biografie:

Thrillerauteur en schrijfdocent Marelle Boersma heeft inmiddels meer dan tien titels op haar naam staan, waaronder de bestsellers *Ik volg je* en *Vals Alarm* waarvan inmiddels ruim 100.000 exemplaren zijn verkocht. Op dit moment schrijft ze aan een serie Ik vertrek-thrillers, waarvan de eerste, *Chateau de Provence*, in februari 2018 verschenen is.

Na een moeilijke periode in hun huwelijk willen Julia en haar man Luuc een nieuwe start maken. Als Luuc een Frans kasteel kan kopen met een grote olijvenboomgaard, vertrekken ze naar de Provence om daar beautyvakanties te gaan organiseren. Dan wordt in het kasteel een lijk van een jonge vrouw ontdekt...

Marelle woont en werkt grotendeels in de Algarve. Op haar paradijselijke landgoed in Zuid-Portugal biedt ze schrijfretraites en schrijfvakanties aan. In juni 2018 heeft ze samen met Antoinette Kalkman de ThrillerAcademie opgericht, een schrijfschool die auteurs opleidt in alle facetten van het schrijverschap.

Haar schrijfonderwijs is geregistreerd bij de Centrale Registratie Kort Beroeps Onderwijs (crkbo)

www.marelleboersma.nl en www.thrilleracademie.nl